

SEXY ROMÁN PLNÝ HUMORU A KUCHYŇSKÉHO ŘÁDĚNÍ...

Alice Claytonová

NABÍJEČ

Goodreads awards 2013
2. místo v kategorii
NEJV TIPNĚJŠÍ
KNIHA ROKU

MLADÁ FRONTA

EROTIC

alice claytonová
NABÍJEČ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2013 by Alice Clayton
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

kapitola jedna

„Ó bože.“
Buch.

„Ó bože.“
Buch buch.

Co to...

„Ó bože, to je ono!“

Probrala jsem se ze spánku a zmateně se rozhlédla po neznámém pokoji. Na podlaze krabice. O stěnu opřené obrazy.

Moje nová ložnice, můj novej byt, připomněla jsem si. Položila jsem ruce na luxusní příkrývku a urovnala si ji na těle. Dokonce i v rozespalosti jsem si uvědomovala, jak kvalitní deku jsem si pořídila.

„Mmmm... Jo, bejby. Přesně tam. To je krása... Nepřestávej, nepřestávej!“

No páni...

Posadila jsem se, promnula si oči a otočila se ke stěně za sebou. Začalo mi docházet, co mě to vzbudilo. Ruce, které ještě pořád nepřítomně uhlazovaly příkrývku, přilákaly pozornost Clivea, mého úžasného kocoura. Strčil mi hlavu do dlaně a chtěl pomazlit. Zatímco jsem ho hladila, rozhlížela jsem se a snažila se zorientovat v novém prostředí.

Do bytu jsem se přistěhovala teprve ten den a byl skvělý. Měl prostorné místnosti, dřevěné podlahy a obloukové dveře. Byl v něm dokonce i krb! Ve skutečnosti jsem neměla páru, jak vůbec oheň rozdělat, ale to nebylo podstatné. Nemohla jsem se dočkat, až na římsu nad ním něco položím. Jako interiérová designérka jsem byla zvyklá v duchu přemísťovat věci, kamkoli jsem přišla. Mí přátelé už šleli z toho, jak jsem jim věčně všechno přerovnávala.

Stěhování mi zabralo celý den, pak jsem se v neuvěřitelně hluboké vaně s nožičkami jako pařátky cákala až do té doby, než jsem se podobala sušené švestce, načež jsem si zalezla do postele a s radostí naslouchala vrzání a skřípání nového domova, slabému provozu pod okny, jakési tiché hudbě a uklidňujícímu klap klap šmejdícího Clivea. Klap klap dělaly jeho dráčky, abyste rozuměli...

Můj nový domov, myslěla jsem si spokojeně, když jsem upadala do bezstarostného spánku. Právě proto jsem byla tolik překvapená, že jsem se probudila v... ukažte... ve dvě třicet sedm v noci.

Tak jsem si ležela a hloupě zírala do stropu, pokoušela se navrátit do odpočinkového stavu, když vtom mě zase něco vyrušilo. Pelest mojí postele se pohnula. Nebo spíš jako by narazila do zdi.

Děláte si srandu? Pak jsem velice zřetelně uslyšela:

„Ó, Simone, to je ono! Mmm...“

Ježíši.

Nevěřicně jsem zamrkala. To, co se v sousedním bytě zcela jasně odehrávalo, mě nejen docela probudilo, ale trochu i fascinovalo. Podívala jsem se na Clivea, on se podíval na mě, a kdybych nebyla tak unavená, přísahala bych, že na mě mrknul. *Hádám, že vedle se nám někdo chystá na Óčko.*

U mě bylo už nějakou chvíli období sucha. Dlouhou chvíli. Špatný, rychlopalný sex a blbě načasované dostaveníčko na jednu noc mě připravily o orgasmus. Už šest měsíců byl na dovolené. Šest dlouhých měsíců.

Snažila jsem se z toho dostat tak zoufale, že mi začal hrozit syndrom karpálního tunelu, jenže Óčko mě podle všeho opustilo už navždycky. A nemám tím na mysli Oprah Winfreyovou.

Myšlenky na své chybějící Óčko jsem radši zapudila a stočila se do klubíčka. Všechno se zdálo ztichlé. Clive vedle mě spokojeně předl a já jsem se konečně zase nechala unášet spánkem. Vtom vypuklo hotové peklo.

„Ano! Ano! Ó bože... Ó bože!“

Z poličky nad postelí spadl obrázek a praštil mě do hlavy. To mě naučí, že žiju v San Francisku a že se mám vždycky ujistit, jestli je všechno bezpečně zašroubované. *Když už jsme u toho šroubování...*

Zatímco jsem si rukou masírovala hlavu, nadávala jsem tak, že by se Clive mohl červenat (kdyby to kočky uměly). Pak jsem se otočila ke zdi, která doslova narážela do pelesti mojí postele a za kterou randál pokračoval.

„Mmm... ano, bejby, ano, ano, ano!“ skandovala křiklounka a zakončila svůj projev spokojeným vzdychnutím.

Potom jsem, ježíšku na křížku, uslyšela *plácání na zadek*. Tenhle zvuk si splést nemůžete a u sousedů někdo zrovna dostával pořádných pětadvacet na holou.

„Ó bože, Simone. Ano. Byla jsem zlobivá holka. Ano, ano!“

Neskutečný... Další plácání na zadek a pak neklamné mužské sténání a vzdychání.

Vstala jsem, odsunula celou postel pár centimetrů dál od zdi a nakvašeně zase zalezla pod deku. Po celou dobu jsem z té stěny nespustila oči.

Než jsem usnula, přísahala jsem si, že jestli zaslechnu ještě i docela malé pípnutí, zabouchám na ně zpátky. Nebo sténání. Nebo plácání.

Pěkně vítáme v naší čtvrti.

kapitola dvě

Následujícího dne, první oficiální ráno v novém bytě, jsem srkala kávu a přežvykovala zbylou koblihu ze stěhovací párty z předchozího večera.

Nevyspala jsem se tak, jak jsem doufala, abych se mohla vrhnout na vybalování, a tiše jsem proto proklínala vedlejší byt, v kterém se v noci tolik dovádělo. Děvče se nechalo přefíknout, dostalo naplácáno, vyvrcholilo a usnulo. Totéž Simon. Aspoň jsem předpokládala, že se tak jmenoval, protože holka, které se líbilo dostávat na zadek, dokola volala tohle jméno. A pokud si ho vymyslela... no nevím, k tomu, aby ho křičela v agonii, existovaly žhavější jména než Simon.

Agonie... Panebože, ta mi tak moc chyběla.

„Pořád nic, Óčko?“ povzdychla jsem si s očima sklopenýma do klína. Během čtvrtého měsíce Chybějícího Óčka jsem k němu začala promlouvat, jako by se jednalo o skutečnou bytost. Když otráasalo mým světem, vypadalo dost opravdově. Bohužel od doby, co mě opustilo, jsem si nebyla jistá, jestli bych ho vůbec poznala, kdybych ho znovu viděla. *Jak moc, moc smutné, když holka ani nepozná svůj vlastní orgasmus*, napadlo mě a tesklivě jsem pohlédla ven z okna na sanfranciský horizont.

Rozložila jsem nohy z tureckého sedu a doloudala se k dřezu, abych vypláchla hrnek od kafe a nechala ho odkapat. Pak jsem si stáhla světle blondaté vlasy ledabyle do culíku a zhodnotila chaos, který mě obklopoval. Nezáleželo na tom, jak dobře jsem si všechno naplánovala, ani na tom, jak dobře jsem krabice polepila etiketami, *ani na tom, kolikrát jsem tomu idiotovi stěhovákovi opakovala, že pokud je na krabici napsané KUCHYNĚ, nepatří do KOUPELNY*, pořád tu byl binec.

„Co myslíš, Clive? Máme začít tady, nebo v obýváku?“

Kocour ležel schoulený do klubíčka na jednom z širokých okenních parapetů. Musím připustit, že když jsem hledala nový byt, při každé prohlídce jsem se soustředila i na parapety. Clive se rád díval ven na svět a mně se zase při návratu z práce líbilo vidět ho, jak na mě čeká. Právě se na mě od okna podíval a jako by kývnul směrem k obýváku.

„Fajn, budiž,“ řekla jsem a přitom jsem si uvědomila, že od chvíle, co jsem vstala, jsem promluvila zatím jen třikrát a každé moje slovo patřilo kočce. Ó já...

Asi o dvacet minut později začal Clive hypnotizovat holuba a já jsem se dala do vytahování dévédéček, když vtom se na chodbě ozvaly hlasy. Moji hluční sousedi! Doběhla jsem ke dveřím, málem jsem přitom zakopla o krabici, a přitiskla oko ke kukátku, abych spatřila vchod naproti. *Jsem to ale zvrhlík, no vážně.* Přestat šmírovat mě ale ani nenašlo.

Moc dobře jsem je neviděla, zato jsem slyšela jejich rozhovor. Příjemný, hluboký mužský hlas a po něm už dobře známé vzdychání jeho partnerky.

„Mmm, Simone, dneska v noci to bylo fantastický.“

„Myslel jsem, že fantastický bylo i dnešní ráno,“ řekl on a vlepil jí něco, co znělo jako senzační polibek.

Ale to se podívejme. Ráno museli být v jiné místnosti, protože jsem nic neslyšela. Namáčkla jsem oko ještě víc ke kukátku. *Úchylák.*

„To taky. Zavoláš mi brzy?“ zeptala se ona a natáhla se pro další pusu.

„Jasně, zavolám hned, jak se vrátím do města,“ slíbil on, a když se od něj dívka se smíchem otočila, plácl ji zase po zadku.

Dívka vypadala spíš menší. *Čau čau, Prdelko.* Na *Simona* jsem ovšem kvůli špatnému úhlu neviděla, navíc zmizel v bytě ještě dřív, než jsem ho stihla zaměřit. *Zajímavý. Takže ta holka s ním nebydlí.*

Žádné „Miluju tě, já tebe taky“ jsem při jejich loučení neslyšela, ale zdálo se, že jsou oba docela v pohodě. Nepřítomně jsem žvýkala vlastní culík. Aby taky nebyli, po tom všem plácání a tak.

Abych vyhnala z hlavy myšlenky na výprask a na *Simona*, vrátila jsem se ke svým dévédéčkám. *Simon dává na holou. Skvělý název pro kapelu...* Přešla jsem k písmenu H.

O hodinu později, když jsem právě řadila *Čaroděje ze země Oz* za *Karlíka a továrnu na čokoládu*, mi někdo zaklepal na dveře. Jak jsem se k nim blížila, z chodby ke mně dolehlo šoupání. Potlačila jsem úsměv.

„Nepouštěj to, ty nemehlo,“ peskoval smyslný hlas.

„Hele, zmlkni a přestaň mě komandovat,“ odsekl druhý hlas.

S očima v sloup jsem otevřela svým dvěma nejlepším kamarádkám, *Sophii* a *Mimi*, které nesly velkou krabici.

„Žádný dohadování, dámy. Obě jste krásný,“ zasmála jsem se a nadzvedla jedno obočí.

„Ha, ha. Moc vtipný,“ odpověděla Mimi a přitom vklopýtala dovnitř.

„Co to sakra je? To jste vážně samy vynesly až do čtvrtýho patra?!“ Na manuální práci si za sebe moje kámošky hledaly většinou někoho jiného.

„Představ si, že jsme čekaly v taxíku, až někdo půjde kolem, ale prd. Tak jsme se s tím táhly úplně samy. Pěknou kolaudaci!“ popřála mi Sophia a poté, co položily krabici na zem, se zhroutila na lenošku u krbu.

„A přestaň se už stěhovat, prosím tě. Nebaví nás pořád ti něco kupovat,“ zasmála se Mimi, lehla si na gauč a dramaticky si přikryla obličej rukama.

Palcem u nohy jsem šťouchla do krabice a zeptala se: „Co to teda je? A mimochodem, nikdy jsem po vás nechtěla, abyste mi něco kupovaly. Ten odšťavňovač od Jacka LaLanna minulej rok vážně nebyl nutnej.“

„Nebud' nevděčná. Tak už to otevři,“ nařídila mi Sophia a ukázala na krabici prostředníkem, který vzápětí otočila směrem nahoru a namířila na mě.

S povzdechem jsem se posadila před krabici. Ozdobná stuha s drobným ananasem mi prozradila, že jde o značku Williams-Sonoma. Ať už bylo uvnitř cokoli, vážilo to dost.

„Ach jo, co vás to napadlo?“ zavrtěla jsem hlavou a postřehla, jak Mimi na Sophii mrkla. Když jsem zatáhla za stuhu a krabici otevřela, radostí jsem se rozzářila jako sluníčko. „Holky, to je moc!“

„Víme, jak strašně ti chybí ten starej,“ usmála se na mě Mimi.

Roky předtím jsem po zesnulé praradě zdělila starého kuchyňského robota, který měl už víc než čtyřicet let, ale pořád skvěle fungoval. Tehdy se věci vyráběly tak, aby vydržely co nejdéle. Odešel teprve před pár měsíci, a to s velkou pompou. Jednou odpoledne, zatímco jsem mixovala těsto na cuketovou buchtu, se celý rozviklal a začalo se z něj kouřit. S těžkým srdcem jsem ho vyhodila.

Najednou jsem zírala do krabice, odkud zase na mě zíral nový, naleštěný kuchyňský robot z nerez oceli, a v hlavě se mi roztančily vidiny cukroví a koláčů.

„Teda holky, ten je nádhernej,“ vydechla jsem s očima stále upřenýma na své nové dětátko. Opatrně jsem ho vytáhla, abych se jím mohla pokochat. Rukama jsem ho doslova osahávala, prsty zajížděla do všech jeho hladkých záhybů a těšila se z jeho kovově studeného doteku na své kůži. Pak jsem ho objala a jemně zasténala.

„Máme vás spolu nechat o samotě?“ zeptala se Sophia.

„Ne, to je dobrý. Chci, abyste byly svědky naší lásky. Kromě toho, tohle je pravděpodobně jedinej mechanický nástroj, kterej mi v blízky budoucnosti přinese rozkoš. Díky, holky. Musel vás stát strašně moc peněz, fakt si toho vážím,“ řekla jsem.

Připojil se k nám i Clive, který mixér očichal a hned nato skočil do prázdné krabice.

„Zlato, stačí, když slíbíš, že nám budeš nosit dobroty, a jsme vyrovnaný.“ Mimi se posadila a netrpělivě se na mě zadívala.

„Co je?“ zpozorněla jsem.

„Caroline, můžu se teď, prosím tě, vrhnout na tvý šuplíky?“ zeptala se a přískoky se začala posouvat směrem k ložnici.

„Proč se chceš vrhat na můj šuplíky?“ podivila jsem se a utáhla si šňůrku v pase.

„V kuchyni! Nemůžu se dočkat, až ti všechno urovnám!“ vykřikla a začala běhat na místě.

„No jasně, že můžеш. Dej se do toho! Užij si to, ty maniačko,“ zavolala jsem na Mimi, která se už vítězoslavně hnala do vedlejší místnosti.

Mimi byla profesionální organizátorka. Když jsme spolu studovaly na Berkeley, přiváděla nás k šílenství svou obsedantně kompulzivní poruchou a přehnaným smyslem pro detail. Jednou jí Sophia navrhl, aby dělala profesionální organizátorku, a Mimi se jí po státnicích vážně stala. V celé oblasti zálivu pomáhala rodinám uklízet jejich haraburdí. Designérská firma, pro kterou jsem pracovala, využívala Mimi občas ke konzultaci. Párkrát se taky objevila na kabelovce v pořadech o rodině. Ta práce jí dokonale sedla.

Takže jsem prostě Mimi nechala, ať dělá, co umí, protože jsem věděla, že mě ohromí, v jakém pořádku budu všechno mít. Sophia a já jsme se dál poflakovaly v obýváku a smály se nad dévédéčky, která jsme v minulosti zhlédly. Zastavily jsme se nad každým filmem s hereckou skupinou Brat Pack z osmdesátých let a debatovaly o tom, jestli Bender nakonec skončil s Claire, když se pak všichni v pondělí vrátili do školy. Já jsem hlasovala, že ne, a k tomu jsem se vsadila, že tu náušnici Claire už nikdy nedostala zpátky...

* * *

Večer, když moje kamarádky odešly, jsem se uvelebila s Clivem na gauči v obýváku a sledovala reprízu *Bosonohé komtesy* na kanálu Food Network. Zatímco jsem snila o výtvorech, které ve svém novém mixéru

ušlehám (a jak bych si jednou přála kuchyň jako má Ina Gartenová), zaslechla jsem za vstupními dveřmi kroky a dva hlasy. Podezřívavě jsem přimhouřila ke Cliveovi oči. Prdelka musela být zpátky.

Vyskočila jsem z gauče a letěla ještě jednou přimáchnout oko ke kukátku, abych si souseda lépe prohlédla. Zase mi unikl, stihla jsem jen jeho záda, když vstupoval do bytu za velmi vysokou ženou s dlouhými hnědými vlasy.

Zajímavý. Dvě různé ženský za dva dny. Gigolo!

Viděla jsem, jak se za nimi zabouchly dveře, a ve stejném okamžiku jsem ucítila Clivea, který se mi otíral o nohy a vrátil.

„Ne, ne, ven nemůžeš, hlupáčku,“ zacvrlikala jsem, sehnula se k němu a nabrala ho do náruče. Otřela jsem si tvář o jeho hedvábný kožíšek a usmála se nad tím, jak se mi rozvalil v rukách. Clive byl taky pěkný gigolo. Položil by se pro kohokoli, kdo by ho podrbl na břiše.

Vrátila jsem se na gauč a dokoukala, co nás Bosonohá komtesa učila ohledně přípravy slavnostní večeře v pobřežním městečku na americkém severovýchodě. S jednoduchou elegancí a... bankovním kontem hodným komtesy.

O několik hodin později a s hlubokým otiskem dekoračního polštářku na čele jsem se došourala do ložnice. Mimi můj pokojík zorganizovala tak skvěle, že mi zbývalo jen pověsit rámečky a poklidit pár maličností. Po celkem zralé úvaze jsem z poličky nad postelí odstranila obrázky. Nechtěla jsem nic riskovat. Postavila jsem se doprostřed místnosti a naslouchala zvukům ze sousedního bytu. Na západní frontě klid. Zatím v pořádku. Možná byla ta minulá noc jen výjimka.

Než jsem vlezla do postele, prohlédla jsem si ještě zarámované fotky své rodiny a přátel. Já s našima, jak lyžujeme u jezera Tahoe. Já s kámoškama u sanfranciské Coit Tower. Sophia se strašně ráda fotila u čehokoli, co mělo falický tvar. Hrála na violoncello v městském orchestru a přesto, že se kolem hudebních nástrojů točila celý život, kdykoli uviděla flétnu, neodpustila si nějaký oplzlý vtip. Byla ujetá.

Všechny tři jsme byly nezadané, což bylo celkem vzácné. Obvykle alespoň jedna z nás s někým chodila, ale co se Sophia před pár měsíci rozešla se svým posledním přítelem, období sucha nastalo pro úplně všechny. Naštěstí pro mé kamarádky nebylo jejich období tak suché jako to moje. Pokud vím, ještě pořád se svými Očky nerozmlouvaly.

Při vzpomínce na noc, kdy se cesta mého Očka rozešla s tou mou, mě zamrazilo. Měla jsem za sebou pár špatných prvních schůzek a byla

jsem tak sexuálně frustrovaná, že jsem si dovolila jít do bytu člověka, kterého jsem nemínila už nikdy znovu vidět. Ne že bych byla proti jednorázovkám. Nejedno ráno jsem si prošla uličkou hanby. Ale tenhle týpek? Mělo mě to napadnout. Cory Weinstein, bla bla bla. Jeho rodina vlastnila řetězec pizzerek po celém západním pobřeží. Na papíře to vypadá dobře, ne? Ale jenom na něm. Byl docela milý, ale strašně nudný. Jenže já jsem už nějakou chvíli nebyla s chlapem a po několika martini a povzbuzujících slovíčkách v autě cestou zpátky jsem podlehla a nechala Coryho, „aby si mě vzal“.

No, až do toho okamžiku jsem ve svém životě věřila v pravdivost staré teorie, že sex je jako pizza. I když je špatná, pořád je dost dobrá. Od té doby jsem pizzu nesnášela. Z více důvodů.

Sex s Corym byl ten nejhorší možný. Jako kulomet: tra ta ta ta. Třicet vteřin na balonech, šedesát vteřin někde kus nad místem, kde měl správně být, a pak dovnitř. A ven. A dovnitř. A ven. A dovnitř. A ven.

Aspoň to bylo hodně rychlé, že ano? Sakra nebylo! Tahle hrůza trvala měsíce. Dobře, měsíce ne, ale skoro třicet minut. Jen dovnitř. A ven. A dovnitř. A ven. Moji ubohou mušličku jako by písكوvali.

Než to skončilo a Cory zařval: „To je vončo!“, přičemž se na mě bezvládně zhroutil, jsem si zatím v duchu přerovnála všechny kořenky a chystala se na čisticí prostředky pod dřezem. Pak jsem se oblékla, což netrvalo dlouho, jelikož jsem nebyla ani pořádně svlečená, a odešla.

Následujícího večera, po tom, co se Spodní Caroline trochu zotavila, jsem se rozhodla dopřát jí hezkou, dlouhou chvíli sebelásky za přítomnosti oblíbeného imaginárního milence každé ženy George Clooneyho alias Dr. Rosse. Avšak k mému velkému zklamání Őčko opustilo budovu. Tehdy jsem nad tím mávla rukou. Myslela jsem, že to prostě chtělo jednu noc v klidu, že šlo o posttraumatický stres po Corym z pizzerky.

Ale další noc? Žádné Őčko. Celý týden po něm nebyla ani stopa. A tak to šlo dál, až se z týdnů staly měsíce. Ty se protahovaly a protahovaly a já jsem si v sobě vypěstovala hlubokou, neutuchající nenávist ke Corymu Weinsteinovi. Co páčil jako kulomet...

Potrásala jsem hlavou, abych ji vyčistila od myšlenek na Őčko, a zalezla si do postele. Clive počkal, až najdu správnou pozici, a pak se uvelebil v prostoru mezi mými koleny. Když jsem zhasla světlo, naposledy zapředl.

„Dobrou, pane Clive,“ zašeptala jsem a okamžitě usnula.

Buch.

„Ó bože.“

Buch buch.

„Ó bože.“

Neuvěřitelný...

Tentokrát jsem se probrala rychleji, protože mi hned docvaklo, co slyším. Posadila jsem se a zírala přes rameno za sebe. Postel byla ještě pořád bezpečně odtazena od zdi, takže nárazy jsem necítila, ale bylo zatraceně jasné, že se na druhé straně něco pohybuje.

Pak jsem zaslechla... syčení?

Podívala jsem se dolů na Clivea, který měl úplně naježený a vztyčený ocas. Nahrbil se a řepal sem a tam v nohách postele.

„Haló, pane. V pohodě. Máme prostě trochu hlučného souseda, to je celý,“ chlácholila jsem ho a přitom k němu natahovala ruku. Vtom jsem to uslyšela.

„Mňau.“

Natočila jsem hlavu víc na stranu a nastražila uši. Mezitím jsem pozorovala Clivea, který na mě koukal, jako by říkal: „To jsem nebyl já“.

„Mňau! Ó bože. Mňááá!“

Holka ve vedlejším bytě mňoukala. Prokristapána, co jí to ten soused prováděl, že ji k tomu dohnal?

V tom momentu Clive totálně zcvoknul a vrhnul se na stěnu. Doslova po ní šplhal, jak se snažil dostat tam, odkud zvuk přicházel, a svým vlastním mňoukáním se přidal ke sboru.

„Óóó ano, to je ono, Simone... Mmmm... mňau, mňau, *mňau!*“

Panenko skákává, na obou stranách zdi vyváděly zdivočelé kočky. Žena se vyjadřovala s přízvukem, který jsem nedokázala dobře odhadnout. Určitě z Východní Evropy. Češka? Polka? Vážně jsem byla v... ukažte... jednu šestnáct v noci vzhůru a snažila se rozeznat národnostní příslušnost ženy, kterou ojížděli u sousedů?

Zkusila jsem Clivea chytit a utiřit ho. Bez šance. Byl sice vykastrován, ale pořád kluk a chtěl to, co bylo za zdí. Nepřestával vřesťet a jeho mňoukání se mísilo s dívčím, až jsem se z té chvíle všeobecného veselí málem rozbředla. Můj život se proměnil v absurdní drama za doprovodu kočičího sboru.

Probrala jsem se, když jsem zaslechla vzdychat *Simona*. Jeho hlas byl hluboký a zastřený, a zatímco na sebe žena a Clive dál volali, já

jsem naslouchala jenom jemu. Zasténal a začalo bušení do zdi. Jel do finále.

Žena mňoukala čím dál hlasitěji, nepochybně se šplhala ke svému vrcholu. Z mňoukání se stalo směšné skučení, až nakonec vykřikla: „Da! Da! Da!“

Aha. Takže Ruska. Pro lásku petrohradskou!

Poslední bouchnutí, poslední zasténání, poslední zamňoukání. Pak nastalo požehnané ticho. Až na Clivea. Ten pro svou ztracenou lásku tesknil až do zpropadených čtyř ráno.

Studená válka byla zpátky...

kapitola tři

Než se Clive zklidnil a přestal se svým kocouřím toužením, byla jsem naprosto vyčerpaná a dokonale probuzená. Do zazvonění budíku mi zbývala jen hodina a taky mi došlo, že příděl spánku jsem si vybrala už úplně celý. Mohla jsem klidně rovnou vstát a udělat si něco k snídani.

„Hloupá číčo,“ obořila jsem se na zeď za sebou a přešla z ložnice do obývacího pokoje. Pustila jsem si televizi, zapnula kávovar a sledovala právě začínající svítání, které mi nakukovalo do oken. Když se mi Clive otřel o nohy, zakoulela jsem očima.

„Najednou o mou něhu stojíš, co? Po tom, cos mě v noci odkopl kvůli Purině? Ty jsi ale lotr, Clive,“ reptala jsem. Pak jsem natáhla nohu a podrbala ho patou.

Clive se svalil na zem a začal se přede mnou předvádět. Moc dobře věděl, že takovému pózování neodolám. Zasmála jsem se a poklekla k němu.

„Jo, jo, já vím. Miluješ mě jenom proto, že tě živím,“ povzdychla jsem si a polaskala ho na bříšku.

S Clivem v patách jsem se vrátila do kuchyně a nasypala mu krmení do misky. Když už měl, co potřeboval, rázem na mě zapomněl. Cestou do sprchy jsem uslyšela šramot na chodbě. Jako Šmírující Caroline, kterou jsem se velice rychle stala, jsem natlačila oko na kukátko, abych se podívala na souseda a Purinu.

Simon byl krytý dveřmi svého bytu, takže jsem mu neviděla do obličeje. Purina stála na chodbě a on jí rukou zajížděl do dlouhých vlasů. I přes proklaté dveře jsem naprosto jasně slyšela její kočičí vrnění.

„Mmm, Simone, v noci to bylo... mmmm,“ *předla* a opírala se o jeho dlaň, která se jí právě tiskla na tvář.

„Pro mě taky. Líp bych náš večer a dnešní ráno nepopsal,“ pronesl hlubokým hlasem a oba se rozchichotali.

Pěkný. Takže další dvourázovka.

„Zavoláš mi, až se vrátíš do města?“ zeptala se, zatímco jí Simon odhrnoval vlasy z obličeje. Z obličeje, který prozrazoval čerstvé ukojení. Takový mi chyběl.

„Na to se spolehni,“ odpověděl a pak ji stáhl zpátky do dveří pro něco, co se pravděpodobně podobalo zabijáckému polibku. Purina zvedla nohu jako při pózování. Zakoulela jsem očima, ale bolelo to. Chápejte, pravé oko jsem totiž měla namáčkнутé na kukátku.

„*Dasvidania*,“ zašeptala svým exotickým přízvukem. Ten se najednou, když nevrískala jako kočka v říji, zdál mnohem hezčí.

„Čau,“ usmál se Simon a nato Purina ladně odkráčela pryč.

Různě jsem se natahovala, abych ho ještě zahlédla, než zajde zpátky k sobě, ale marně. Zase mi unikl. Musela jsem si přiznat, že po tom všem plácání a mňoukání jsem umírala touhou spatřit, jak ten Simon vlastně vypadá. V sousedním bytě docházelo ke skutečným sexuálním orgiím, jen jsem nechápala, proč by měly narušovat moje spací návyky. Odlepila jsem se od dveří a šla do sprchy. Pod vodou jsem přemítala, co asi tak způsobí, že se ženská rozmňouká.

Kolem půl osmé jsem naskočila do taxíku a v hlavě si projela, co mě ten den čeká. Měla jsem se setkat s novým klientem, měla jsem doladit pár podrobností na projektu, který jsem zrovna dodělala, a měla jsem zajít na oběd se svou šéfovou. Při myšlence na Jillian jsem se musela culit.

Jillian Sinclairová stála v čele vlastní designérské firmy, do které jsem měla to štěstí nastoupit během posledního ročníku univerzity na stáž. Jillian, které táhlo na čtyřicet, ale vypadala na třicet, se v oboru prosadila už na samém počátku své kariéry. Šla proti zvyklostem, patřila mezi první, kdo smetli ze stolu starožitný styl Shabby Chic, velmi brzy začala udávat trend a hlásala návrat decentních odstínů a geometrických potisků „moderního“ vzhledu, který právě frčel. Po skončení stáže mě zaměstnala a poskytla mi nejlepší zkušenosti, jaké si může mladý designér přát. Byla odvážná, bystrá, měla zabijácký instinkt a ještě zabijáctější oko pro detail. Ale co bylo na práci pro ni nejlepší? S Jillian byla sranda.

Když jsem vyskočila z taxíku, prohlédla jsem si své „pracoviště“ zvenku. Jillian Designs sídlilo v Russion Hill, nádherné části města plné pohádkových vil, klidných ulic a fantastických výhledů z nejvyšších vrcholků. Několik rozlehlejších starých domů se přeměnilo na obchodní objekty a naše budova byla jedním z nejhezčích.

Při vstupu do kanceláře jsem spokojeně vydechla. Jillian chtěla, aby si každý designér navrhl svůj prostor sám. Byl to taky způsob, jak potenciálním klientům ukázat, co mohou očekávat. Já jsem si své pracovní prostředí promyslela opravdu dobře. Tmavě šedé zdi zvýrazňovaly

semišové lososové závěsy, psací stůl byl z tmavého ebenu a křesílka měla jemné hedvábné čalounění v barvách zlata a champagne. Místnost působila klidně a vznešeně, ovšem s příměsí rozmaru, který zajišťovala moje sbírka reklamních plakátů z třicátých a čtyřicátých let na rajčatovou omáčku Campbell's Soup. Našla jsem jich celý svazek v jednom výprodeji, všechny vystřižené ze starých čísel časopisu *Life*. Nechala jsem si je zapaspartovat a zarámovat a pohled na ně mě vždycky rozesmál.

Několik minut jsem strávila likvidováním květin z předchozího týdne a aranžováním nových. Každé pondělí jsem se stavovala v blízkém obchůdku a vybírala si kytici pro nadcházející týden. Květy se měnily, ale barvy spadaly víceméně do stejné palety. Nejvíce se mi líbila sytě oranžová a růžová, broskvová a teple zlatá. Tentokrát jsem zvolila krásné korálové hybridní čajové růže s okraji v malinovém odstínu.

Potlačila jsem zívnutí a posadila se ke stolu, abych se připravila na pracovní den. Vtom jsem zahlédla Jillian, jak honem prochází kolem, a tak jsem na ni zamávala. Vrátila se a strčila hlavu do dveří. Jako vždy dokonale upravená, k tomu vysoká, štíhlá a rozkošná. Měla na sobě celkem obyčejnou černou halenku k bokům, ale vysokými fuchsiovými lodičkami s otevřenou špičkou tomu dodala ten správný odvaz. Jillian byla šik.

„Nazdar, holka! Jak je v bytě?“ zeptala se, když už seděla na křesílku přede mnou.

„Skvěle. Ještě jednou díky! Tohle ti nebudu moct nikdy oplatit. Jsi nejlepší,“ rozplývala jsem se.

Jillian si právě rekonstruovala dům v Sausalito a mně přenechala do podnájmu pronajatý byt, ve kterém bydlela od doby, co se přistěhovala do města. Ve srovnání s běžnými nájmy ve velkoměstě jsem ho dostala za hubičku. Majitel stanovil až nehorázně nízkou cenu. Chystala jsem se na Jillian chrlít dál, ale zarazila mě mávnutím ruky.

„Pšt, to nic není. Víím, že bych se ho měla zbavit, ale bylo to moje první samostatný bydlení, a kdybych ho pustila, asi by mi to utrhlo srdce! Kromě toho se mi líbí představa, že v něm zase někdo bydlí. Ta čtvrt je přece úžasná,“ usmála se.

Potlačila jsem další zívnutí, což jí neuniklo.

„Caroline, je pondělí ráno a ty už zíváš?“ pokárala mě.

Zasmála jsem se. „Kdys tam spala naposled, Jillian?“ Podívala jsem se na ni přes okraj svého šálku s kávou. Ten den to byl už můj třetí. Jako bych chodila po ochutnávkách.

„Páni, to už je dlouho. Snad před rokem? Benjamin byl pryč a já jsem tam ještě měla postel. Někdy jsem zůstávala na noc ve městě, když jsem dělala přesčas. Proč se ptáš?“

Benjamin byl její snoubenec. Sám se vypracoval na milionáře, investor rizikového kapitálu a setsakramentský krasavec. Já i moje kámošky jsme se do něj zabouchly až po uši.

„A z vedlejšího bytu jsi nic neslyšela?“ zajímala jsem se.

„Ne. Myslím, že ne. Co jako?“

„Hmm, prostě zvuky. Pozdně noční zvuky.“

„Když jsem tam spala já, tak ne. Nevím, kdo tam teď bydlí, ale stěhoval se tam někdo nový. Tak loni asi? Nebo rok předtím? Nikdy jsem ho nepotkala. Proč? Co přesně jsi slyšela?“

Zrudla jsem jako rajče a usrkla si kávy.

„Počkej moment. *Pozdně noční zvuky*? Caroline? Fakticky? Tys slyšela nějakou intimní chvilku?“ ponoukala mě.

Bouchla jsem hlavou do stolu. Ó bože. Flashbacky! Už žádné bouchání. Mrkla jsem se na Jillian, která se smíchem zaklonila hlavu.

„Ježiši, Caroline. To jsem netušila! Poslednímu sousedovi, na kterýho si vzpomínám, bylo něco přes osmdesát a jediný, co ke mně z jeho ložnice kdy dolehlo, byly pořád dokola ty samý westerny. Když na to ale myslím, slyšela jsem je vážně *hodně* dobře...“ Hlas se jí vytratil.

„No, tak westerny momentálně přes zdi nedoléhají. Doléhá přes ně rovnou sex. A žádněj něžnej nebo nudnej. Tady mluvíme o... zajímavém sexu,“ culila jsem se.

„Co jsi slyšela?“ zeptala se Jillian s rozzářenýma očima.

Je jedno, kolik vám je nebo z jakého pocházíte prostředí, ale existují dvě všeobecné pravdy. Vždycky nás rozesměje... *plynatost*, když k ní dojde v nesprávnou chvíli, a vždycky jsme zvědaví, co se děje v ložnicích jiných lidí.

„Jillian, fakticky, něco takového jsem ještě nikdy neslyšela! První noc tak strašně bušili do zdi, že mi z poličky spadl obrázek a praštil mě do hlavy!“

Jillian vykulila oči a naklonila se přes stůl blíž. „Nekecej!“

„Nekecám! A pak... kristepane, slyšela jsem plácání na zadek.“ Mluvila jsem se svou šéfovou o výprasku na holou. Už chápete, proč svou práci miluju?

„Neee,“ vydechla Jillian a obě jsme se rozhihňaly jako školačky.

„Áááno. A posunul mi postel, Jillian. Normálně ji odšoupl! Druhej den ráno jsem pak Prdelku viděla, když odcházela.“

„Ty jí říkáš Prdelka?“

„To si piš! A včera v noci...“

„Dvě noci za sebou! Dostala Prdelka zase naplácáno?“

„Kdepak, včera v noci jsem měla tu čest s hříčkou přírody, kterou jsem pojmenovala Purina,“ pokračovala jsem.

„Purina? To nechápu,“ zamračila se Jillian.

„Ruska, kterou můj soused rozmňoukal.“

Jillian se znovu rozesmála, což přilákalo Stevea z účtárny, který strčil hlavu do dveří.

„O čem to tady, vy dvě slepice, kdákáte?“ zajímal se a potřásl přitom hlavou.

„O ničem,“ odpověděly jsme zároveň a znovu vyprskly.

„Dvě ženský za dvě noci, to je působivý,“ vzdychla Jillian.

„Prosím tě, působivý? Ale prd. Je to gigolo, tak je to.“

„Týjo. Víš, jak se jmenuje?“

„Jasně že vím. Jmenuje se Simon. Prdelka a Purina to totiž pořád vyřvávaly dokola. Slyšela jsem je dokonce i přes to bušení... Stupidní nabíječ,“ zamručela jsem.

Jillian se na chvíli odmlčela a pak se zazubila. „Simon Nabíječ, to je dobrý!“

„Jo, tobě se to líbí. Ty nemáš kocoura, co se snaží přes zeď spářit s Purinou,“ zaúpěla jsem žalostně, položila hlavu zase na stůl a nechala ji tam, zatímco jsme se dál chechtaly.

„Dobře, tak zpátky do práce,“ zavelela nakonec Jillian, když si utírala slzy z očí. „Potřebuju, abys dneska získala ty nové klienty. V kolik mají přijít?“

„Jo, pan a paní Nicholsonovi tu budou v jednu. Připravila jsem pro ně prezentaci i plány. Myslím, že se jim můj návrh na předělání ložnice bude líbit. Připojíme jim k ní i salonek a úplně novou koupelnu. Vypadá to vážně skvěle.“

„To věřím. Probereš se mnou svoje nápady u oběda?“

„Jasně, už se těším,“ souhlasila jsem, zatímco Jillian mířila ke dveřím.

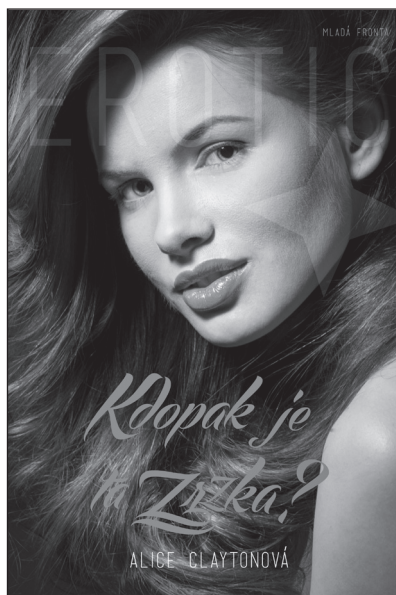
„Víš, Caroline, pokud se ti tuhle zakázku podaří získat, firmě to hodně prospěje,“ řekla a upřeně na mě pohlédla přes žíhané brýle.

„Jen počkej, až uvidíš, co mám v plánu s jejich novým domácím kinem.“

„Nicholsonovi nemají domácí kino.“

„Zatím ne,“ zdůraznila jsem s nadzdvíženým obočím a ďábelským úsměvem.

Od Alice Claytonové v Mladé frontě již vyšlo:

KDOPAK JE TA ZRZKA?

Román plný humoru a vzrušujících zážitků v ložnici i mimo ni...

Toužila jste se někdy ocitnout ve slunném L. A.? Stát se alespoň na pár dní součástí světa plného večírků, procházek po pláži, setkávání se s filmovými režiséry, scenáristy a herci? Navíc, pokud byste na prvním večírku potkala hříšně krásného sympatáka, který by pro vás udělal naprosto cokoliv...

Té zrzce se to podařilo – jmenuje se Grace a znovu rozjíždí svou hereckou kariéru. Po prvním neúspěšném pokusu už ji nemůže nic zastavit! Je talentovaná a krásná, má zkušenosti i kamarádku s těmi správnými kontakty. A je odhodlaná neustoupit ani o píd! Na jednom z nekonečných večírků se však nečekaně setkává s Jackem, vycházející hvězdou všemi napjatě očekávaného trháku, s nepřebornou škálou milostných zkušeností, bohatou fantazií a přímo vražednou dávkou sexappealu! Mezi ním a Grace to okamžitě zajiskří, a přestože se Grace zpočátku vášnivému dobrodružství brání, nevydrží odolávat dlouho a oba dva spolu skončí... no, nejen v posteli.

A aby toho nebylo málo, začíná se kolem Grace ochomýtat i její studentská láska Michael...

Z angličtiny přeložila Andrea Felcmanová

240 stran, první vydání, Praha 2013, váz. 249 Kč / ISBN 978-80-204-3062-5

K objednání na www.kniha.cz se slevou 25 %